

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Υπεύθυνος εκδόσεως:
Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060 570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

7 Μαρτίου 2021

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΜΝΗΜΗ

ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Τῶν ἐν Χερσῶνι ἐπισκοπευσάντων

ἱερομαρτύρων (δ' αἰών)

Λαυρεντίου ὁσίου τοῦ Μεγαρέως.

Ἦχος πλ. β' Ἑωθινόν στ'

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω
τῆς δευτέρας καί ἀδεκάστου Παρουσίας
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
μνεῖαν ποιούμεθα.

Ὅτε κρίνων γῆν ὁ Κριτής πάντων κάθη,
τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κάμε κρίνοις.

Τῇ ἀφάτῳ Σου φιλανθρωπία,
Χριστέ ὁ Θεός,
τῆς εὐκταίας Σου φωνῆς

ἡμᾶς καταξιώσον
καί τοῖς ἐκ δεξιῶν Σου συναρίθμησον
καί ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΤΟ ΕΚΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Λουκ. 24,36-53

Ἡ ἐμφάνιση στούς μαθητές
καί ἡ ἀνάληψη τοῦ Ἰησοῦ.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ

ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ

ΣΤΗ ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

Ἀναλυτικώτερη περιγραφή ἀπό τόν Λουκᾶ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου στούς Μαθητές Του, τό βράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας, τήν ὁποῖαν περιγράφει καί ὁ Μᾶρκος στό 16, 14-18 (περιλαμβάνεται στό Γ' Ἐωθινό), καί ὁ Ἰωάννης στό 20, 19-25 (Θ' Ἐωθινό).

Ἡ διήγηση εἶναι συνέχεια ἐκείνης πού διηγεῖται τό Ε' Ἐωθινόν, τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Χριστοῦ στούς δύο μαθητές πού μετέβαιναν τό ἀπόγευμα στό χωριό Ἐμμαούς.

Ὁ ἀναστάς Κύριος τό βράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας ἔρχεται ἐκεῖ πού οἱ μαθηταί εἶναι συνηγμένοι γιά τό Δεῖπνο, τρώει μπροστά τους καί τούς θυμίζει τά λόγια πού τούς

ἔλεγε ἄλλοτε, ὅτι ἦλθε νά πραγματοποιήσῃ τίς προφητεῖες πού προανήγγειλαν τόν ἐρχομό Του. Τότε τοὺς ἀνοιξε τόν νοῦ νά κατανοοῦν τίς Γραφές, δηλαδή νά καταλαβαίνουν τίς Προφητεῖες πού μιλοῦν γι' Αὐτόν, καί τοὺς παρήγγειλε νά περιμένουν στά Ἱεροσόλυμα νά τοὺς στείλῃ τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τούς κατέστησε δέ μάρτυρες, νά διαλαλοῦν τά ὅσα συνέβησαν στή ζωή Του στόν κόσμο. Ἐδῶ φαίνεται πόσο στενή εἶναι ἡ σχέση Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης. (Βλ. ὑπ. Τρεμπ.)

Ἐπειτα ὁ Λουκάς παραθέτει τό ἄλλο περιστατικό τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖο συνέβη 40 μέρες ἀργότερα. Ὁ Χριστός πῆγε τοὺς Μαθητές στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τοὺς εὐλόγησε καί ἀνελήφθη.

36 **Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,**

Τόν καιρό ἐκεῖνο
ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἐκ νεκρῶν
ἔστη ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ
καί λέγει αὐτοῖς:
- Εἰρήνη ὑμῖν.

Ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ ἀναστήθηκε, στάθηκε
ἀνάμεσα στοὺς μαθητές Του καί τοὺς
λέει: Εἰρήνη σέ σᾶς!

37 Πτοηθέντες δέ καί ἔμφοβοι γενόμενοι
ἐδόχουν πνεῦμα θεωρεῖν.

Ἀπό τήν ταραχή καί τό φόβο νόμιζαν
ὅτι ἔβλεπαν φάντασμα.

38 Καί εἶπεν αὐτοῖς·

- Τί τεταραγμένοι ἐστέ
καί διά τί διαλογισμοί ἀναθαίνουσιν
ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Ἐκεῖνος τούς εἶπε: Γιατί εἶστε
τρομαγμένοι καί γιατί γεννιοῦνται στήν
καρδιά σας ἀμφιβολίες;

39 Ἴδετε τάς χεῖρας μου

καί τούς πόδας μου,

ὅτι αὐτός Ἐγώ εἰμι·

Κοιτάξτε τά χέρια μου καί τά πόδια μου
γιά νά βεβαιωθεῖτε ὅτι εἶμαι Ἐγώ ὁ
ἴδιος.

Ψηλαφήσατέ με καί ἴδετε,
ὅτι Πνεῦμα σάρκα καί ὀστέα οὐκ ἔχει,
καθώς Ἐμέ θεωρεῖτε ἔχοντα.

Ψηλαφήστε με καί δεῖτε· ἕνα φάντασμα
δέν ἔχει σάρκα καί ὀστέα, ὅπως βλέπετε
πώς ἔχω Ἐγώ.

40 Καί τοῦτο εἰπών,

ἐπέδειξεν αὐτοῖς τάς χεῖρας
καί τούς πόδας.

Καί λέγοντας αὐτά τούς ἔδειξε τά χέρια
καί τά πόδια Του.

41 Ἐτι δέ ἀπιστούντων αὐτῶν

ἀπό τῆς χαρᾶς

καί θαυμαζόντων εἶπεν αὐτοῖς·

Καθώς αὐτοὶ ἀπὸ τῆ χαρά καὶ τῆν
ἐκπληξῆ τους δέν πίστευαν στά μάτια
τους καὶ ἀποροῦσαν, τούς ρώτησε ὁ
Ἰησοῦς:

42 - Ἐχετε τι θρώσιμον ἐνθάδε;

Ἐχετε τίποτε φαγώσιμο;

Οἱ δέ ἐπέδωκαν Αὐτῷ

ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος

καὶ ἀπό μελισσίου κηρίου·

43 καὶ λαβῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.

Αὐτοὶ τότε Τοῦ ἔδωσαν ἓνα κομμάτι
ψητό ψάρι καὶ ἓνα κομμάτι κυρήθρα μέ
μέλι. Τά πῆρε καὶ τά ἔφαγε μπροστά
τους.

44 Εἶπε δέ αὐτοῖς:

Ἵστερα τούς εἶπε:

- Οὗτοι οἱ λόγοι,

οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς

ἔτι ὧν σὺν ὑμῖν,

Αὐτά ἐννοοῦσα μέ τά λόγια πού σᾶς

ἔλεγα, ὅταν ἤμουν ἀκόμη μαζί σας,

ὅτι δεῖ πληρωθῆναι

πάντα τά γεγραμμένα

ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως

καὶ προφήταις καὶ ψαλμοῖς περί Ἐμοῦ.

ὅτι δηλαδὴ πρέπει νά ἐκπληρωθοῦν ὅλα

ὅσα εἶναι γραμμένα γιά Μένα στό νόμο

τοῦ Μωϋσῆ, στούς Προφῆτες καὶ στούς

Ψαλμούς.

- 45 Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν
 τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς·
 Τότε τοὺς φώτισε τὸ νοῦ, γιὰ νὰ
 καταλαβαίνουν τίς Γραφές,
- 46 Καί εἶπεν αὐτοῖς·
 Καί τοὺς εἶπε:
 -Ὅτι οὕτω γέγραπται
 καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν
 Οἱ Γραφές λένε ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνεи,
 κι ἔτσι ἔπρεπε νὰ πάθει ὁ Μεσσίας,
 καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν
 τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
 ν' ἀναστηθεῖ ἀπὸ τοὺς νεκρούς τῇ τρίτῃ
 μέρᾳ
- 47 καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ
 μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν
 εἰς πάντα τὰ ἔθνη,
 ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ.
 καὶ νὰ κηρυχτεῖ στό ὄνομά του
 μετάνοια καὶ ἄφεση ἁμαρτιῶν σ' ὅλα τὰ
 ἔθνη, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.
 Ὑμεῖς δέ ἐστε μάρτυρες τούτων.
 Ἔσεῖς εἶστε μάρτυρες ὅλων αὐτῶν.
- 48 Καί ἰδοὺ ἐγώ
 ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν
 τοῦ Πατρὸς μου ἐφ' ὑμᾶς·
 Κι ἐγώ θὰ σᾶς στείλω αὐτὸ πού σᾶς
 ὑποσχέθηκε ὁ Πατέρας μου.

- 49 Ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει
Ἱερουσαλήμ
ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.
Ἐσεῖς καθῆστε στήν Ἱερουσαλήμ
ὡσότου ὁ Θεός σᾶς ὀπλίσει μέ τή
δύναμή του.
- 50 Ἐξήγαγε δέ αὐτούς ἔξω
ἕως εἰς Βηθανίαν
Κατόπιν τούς ὀδήγησε ἔξω ἀπό τήν
πόλη ὡς τή Βηθανία,
καί ἐπάρας τάς χεῖρας Αὐτοῦ
εὐλόγησεν αὐτούς.
σήκωσε τά χέρια Του καί τούς
εὐλόγησε.
- 51 Καί ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν Αὐτόν
αὐτούς
διέστη ἀπ' αὐτῶν
καί ἀνεφέρετο εἰς τόν οὐρανόν.
Καθώς τούς εὐλογοῦσε, ἄρχισε ν'
ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτούς καί ν'
ἀνεβαίνει στόν οὐρανό.
- 52 Καί αὐτοί προσκυνήσαντες Αὐτόν,
ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ
μετά χαρᾶς μεγάλης
Αὐτοί τότε, ἀφοῦ τόν προσκύνησαν,
γύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ μέ μεγάλη
χαρά
- 53 καί ἦσαν διά παντός ἐν τῷ ἱερῷ
αἰνοῦντες καί εὐλογοῦντες τόν Θεόν.
Ἀμήν.

καί ἔμεναν συνεχῶς στό ναό
 ὑμνολογῶντας καί δοξολογῶντας τό
 Θεό. Ἀμήν.

Ἑξαποστειλάριον στ'

Δεικνύων ὅτι ἄνθρωπος,
 Σῶτερ, εἶ κατ' οὐσίαν
 ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος
 βρώσεως συμμετέσχες
 καί μέσον στάς ἐδίδασκες
 μετάνοιαν κηρύσσειν·
 εὐθύς δέ πρός οὐράνιον
 ἀνελήφθης Πατέρα
 καί μαθηταῖς
 πέμπειν τόν Παράκλητον ἐπηγγείλω.
 Ὑπέρδεις, Θεάνθρωπε,
 δόξα τῇ Σῇ ἐγέρσει.

Θεστοκίον

Ο ποιητής τῆς κτίσεως
 καί Θεός τῶν ἀπάντων
 σάρκα βροτεῖαν ἔλαβεν
 ἐξ ἀγράντων αἱμάτων
 σου, Παναγία Παρθένε·
 καί γάρ φθαρεῖσαν πᾶσαν
 τήν φύσιν ἐκαινούργησε
 πάλιν ὡς πρό τοῦ τόκου
 καταλιπών
 μετά τόκον· ὅθεν πιστῶς σε πάντες
 ἀνευφημοῦμεν κράζοντες·
 Χαῖρε, Δέσποινα κόσμου.

Δοξαστικόν στ'**Ἦχος πλ. 6'**

Ἦ ὄντως εἰρήνη Σύ, Χριστέ,
 πρὸς ἀνθρώπους Θεοῦ,
 εἰρήνη τὴν Σὴν διδούς
 μετὰ τὴν Ἐγερσιν μαθηταῖς,
 ἐμφόβους ἔδειξας αὐτούς
 δόξαντας πνεῦμα ὄραν
 ἀλλὰ κατέστειλας
 τὸν τάραχον αὐτῶν τῆς ψυχῆς
 δείξας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Σου.
 Πλήν ἀπιστούντων ἔτι,
 τῇ τῆς τροφῆς μεταλήψει
 καὶ διδαχῶν ἀναμνήσει
 διήνειξας αὐτῶν τὸν νοῦν
 τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς·
 οἷς καὶ τὴν πατρικὴν ἐπαγγελίαν
 καθυποσχόμενος
 καὶ εὐλογήσας αὐτούς
 διέστης πρὸς οὐρανόν.
 Διό σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμέν Σε,
 Κύριε δόξα Σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ**Εἰς τὴν Εἴσοδον****Τό ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον****Ἦχος πλ. 6'****Ἰωάν. 20, 11-18 Ὁγδοοῦ Ἐωθινό****Ἀ**γγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τό μνῆμα Σου

καί οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν·
καί ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,
ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα·
ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
ὑπήντησας τῇ Παρθένω,
δωρούμενος τήν ζωήν.
Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα Σοι.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΣΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
Α' Κορινθίους 8,8 - 9,2

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ
Ματθαῖον 25,31-46

Τό θέμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω εἶναι ἡ Δευτέρα, ἡ ἔνδοξη Ἐλευση τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον καί ἡ Μέλλουσα Κρίση, δηλαδή τό αἰώνιον μέλλον τῶν ἀνθρώπων, τῶν μέν δικαίων στήν ἀτελεύτητη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐνώ τῶν ἁμαρτωλῶν στήν αἰώνια κόλαση. Ὁ Θεός ἔχει ὀρίσει ἡμέραν κατά τήν ὁποίαν θά κρίνη τή ζωή καί τά ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ εὐαγγελική περικοπή πού

διαβάζεται, παρουσιάζει απλά και ανάγλυφα τόν νόμο τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης, μέ τόν ὁποῖον ὁ Θεός θά κρίνη κάθε ἄνθρωπο καί τίς ἀπαιτήσεις πού ἔχει ὡς πρός τήν συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τους.

Ἡ ἀποστολική περικοπή ἐπίσης παρουσιάζει τόν ἴδιο νόμο ἀπό μιά ἄλλη πλευρά: Ἐνῶ δηλαδή τό Εὐαγγέλιο δείχνει τή θετική ἐργασία τῆς ἀγάπης γιά τόν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ - ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Ἀπόστολος δείχνει αὐτό πού δέν πρέπει νά κάμη ὁ Χριστιανός, γιά νά μή βλάβη τόν ἄλλον, γιά νά μήν τόν σκανδαλίση καί τόν βοηθήση ἔτσι νά χάση τήν ψυχή του, γιά τήν ὁποῖαν ὁ Χριστός πέθανε. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δηλαδή, ὑποδεικνύει στόν χριστιανό, ὅτι ὀφείλει νά παραιτηθῆ ἀπό τά νόμιμα δικαιώματά του, γιά νά μήν σκανδαλίση τόν ἀδελφό του καί τόν ἀπομακρύνῃ ἀπό τό Θεό. Αὐτή ἡ παραίτηση, ἡ ἄρνηση τῶν δικαιωμάτων μου, εἶναι ἡ ἀρχή τῆς θυσίας τοῦ ἑαυτοῦ μου, τήν ὁποῖαν ὀφείλω νά κάμω γιά τήν σωτηρία τῶν ἄλλων. Καί ἡ θυσία αὐτή μπορεῖ νά φτάση μέχρι τό θάνατο. Νά προσφέρω δηλαδή ὀλόκληρη τή ζωή μου στό Θεό γιά τή σωτηρία τῶν ἀδελφῶν μου, ὅπως ἔκανε ὁ Χριστός, οἱ Ἅγιοι, οἱ πραγματικοί μοναχοί, πού

προσφέρουν ζωντανή θυσία στό Θεό τόν έαυτό τους ύπέρ τών έλαχίστων άδελφών του Χριστου. Εΐναι ή ζωντανή λατρεία του Θεου. Αυτός εΐναι ο δρόμος τής ζωής τών Χριστιανών.

Αντίθετα, οί ειδωολάτρες άλλοτε και τώρα και πολλοί από τούς χριστιανούς πού έχουν μόνο τό όνομα του χριστιανου, ακολουθουν έναν άλλο τρόπο ζωής. Παραπλανημένοι από τόν διάβολο θεοποιουν και λατρεύουν θεούς πού δέν υπάρχουν, πράγματα πού δέν εΐναι θεοί, π.χ. τό χρήμα, τό συμφέρον, τήν κοιιλία τους, τό σώμα τους και τά πάθη του, τήν όμορφιά τους, τό ποδόσφαιρο, τόν άθλητισμό, τήν τέχνη, τή φιλοσοφία και ακολουθουν κατά συνέπειαν τήν φυσική ζωή πού απαιτουν τά πάθη τους. Μέ τόν τρόπο αυτό ο διάβολος κατορδώνει νά παρασύρη τούς ανθρώπους νά εκτελουν τό θέλημά του κι όχι τό θέλημα του Θεου.

Οί δύο αυτοί διαφορετικοί δρόμοι εκφράζονται μέ τή λατρεία πού προσφέρουν οί μέν χριστιανοί στό Θεό, οί δέ ειδωολάτρες στους δαίμονες. Η χαρακτηριστική εικόνα κάθε μιās από αυτές τίς δύο λατρείες εΐναι άφ' ενός ή τράπεζα του Θυσιαστηριου του άληθινου Θεου και άφ' έτερου ή «τράπεζα» - τό θυσιαστήριο τών δαιμόνων, τών γήϊνων

καί τῶν αἰσθητῶν ἀπολαύσεων τίς ὁποῖες εἰδωλοποιούμε, καί οἱ ὁποῖες ἀπομακρύνουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν ἀρχικό του προορισμό τῆς (πνευματικῆς) τρυφῆς κοντά στό Θεό. Οἱ χριστιανοί κοινωνοῦν, μετέχουν στό τραπέζι τοῦ Θεοῦ. Οἱ εἰδωλολάτρεις στό θυσιαστήριο καί τό τραπέζι τῶν δαιμόνων.

Ἡ ἀποστολική περικοπή πού διαβάζεται σήμερα εἶναι μέρος ἀπό μιά μεγαλύτερη ἐνότητα τῆς Α΄ Πρός Κορινθίους Ἐπιστολῆς, τήν ἐνότητα 8,1 – 11,4. Στά τρία αὐτά κεφάλαια ὁ Παῦλος δίδει ἀπάντηση στό ἐρώτημα περί εἰδωλοθύτων πού τοῦ εἶχαν ὑποβάλλει οἱ Κορίνθιοι: **Μποροῦν οἱ χριστιανοί νά τρῶνε κρέατα πού εἶχαν προσφερθεῖ ὡς θυσίες στά εἰδῶλα, ἤ ὄχι;** Τό κριτήριο πού θέτει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ, πού βλέπει τόν χριστιανό νά τρῶη εἰδωλικά κρέατα καί τόν κίνδυνο πού διατρέχει νά σκανδαλιστῆ καί νά χάσῃ τήν ψυχή του, αὐτός, γιά τόν ὁποῖον ὁ Χριστός ἀπέθανε. Τά φαγητά κατ' ἀρχήν δέν ἔχουν καμμιά σημασία. Ἐκεῖνα πού λερώνουν τόν ἄνθρωπο εἶναι αὐτά πού ἐξέρχονται ἀπό τήν καρδιά του, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, καί ὄχι αὐτά πού εἰσέρχονται μέ τήν τροφή ἀπό τό στόμα. Ὡστόσο ἕνας ἀπλός χριστιανός πού δέν

εἶναι καλὰ ἐνημερωμένος, μπορεῖ νά νομίσῃ ὅτι ἐσύ πού τρῶς τέτοια κρέατα ἀπό εἰδωλικές θυσίες, λερώνεσαι καί γίνεσαι σιχαμερός καί ἀκάθαρτος. Γιατί νά τόν σκανδαλίσης;

Στό κεφάλαιο 9 ὁ Παῦλος φέρει παράδειγμα τόν ἑαυτό του, λέγοντας ὅτι, παρ' ὅτι ὡς Ἀπόστολος ἔχει κάποιες ἐξουσίες, δέν τίς χρησιμοποιεῖ χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἀντίθετα, συνεχίζει στό κεφάλαιο 10, οἱ Ἑβραῖοι, παρ' ὅλες τίς εὐλογίες καί τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, δέν κατόρθωσαν νά Τόν εὐχαριστήσουν, γιατί ἀκολούθησαν τίς ἐπιθυμίες τους, ὅπως ἀκριβῶς οἱ εἰδωλολάτρεις. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος συνιστᾷ «νά ἀποφεύγετε τήν εἰδωλολατρεία». (10,14-). Ἐδῶ ἀναπτύσσει σαφῶς τήν διάκριση μεταξύ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν ὁποῖαν κοινωνοῦν οἱ χριστιανοί στήν τράπεζα τοῦ Κυρίου καί τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων πρὸς τά δαιμόνια. Δέν μπορεῖ τήν ἴδια ὥρα ὁ χριστιανός νά μετέχη καί στίς δύο τράπεζες, τοῦ Χριστοῦ καί τῶν δαιμονίων. Καί καταλήγει στό κεφ. 11,1: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὼ Χριστοῦ.»

**Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
ΤΗΣ 35^{ης} ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Α' Κορινθίους 8,8 - 9,2.**

«Βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ.
Οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα.»

**«ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΩΝ
ΚΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΑΣ»**

Εἰδωλόθυτα ἐλέγοντο τά κρέατα τῶν ζώων πού εἶχαν θυσιαστεῖ στους βωμούς τῶν εἰδώλων, τά ὅποια ἐν συνεχείᾳ προσεφέροντο στήν ἀγορά. Αὐτά ἐθεωροῦντο ἀκάθαρτα ἀπό τούς χριστιανούς καί ἑδελυρά, ἐπειδή εἶχαν προσφερθεῖ στά εἰδωλα, δηλαδή στους δαίμονες καί γι' αὐτό τά ἀπέφευγαν.

Τό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τά εἰδωλόθυτα προβάλλεται στή σημερινή ἑορτή, ἐπειδή συνδυάζεται μέ τήν ἀποφυγή τῆς κρεωφαγίας κατά τή νηστεία τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Κριτήριο τῆς συμπεριφορᾶς τῶν χριστιανῶν εἶναι, τό κατά πόσον ἕνα πρᾶγμα συμβάλλει στή σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται δίπλα μας καί μᾶς βλέπει: δέν πρέπει νά τόν σκανδαλίσωμε, ἀλλά ἀντίθετα νά τόν βοηθήσωμε νά σωθῆ. Καί ἂν χρειαστῆ γιά τή σωτηρία του νά κάνωμε αὐτή τή θυσία, ἄς μή φᾶμε ποτέ κρέας στή ζωή μας.

Φαίνεται καθαρά ὅτι σύμφωνα μέ τό

κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπό τή σχέση μας μέ τόν ἄλλον ἄνθρωπο. Θά σωθοῦμε ἤ θά κολαστοῦμε ἀπό τό ἂν βοηθήσωμε καί τούς ἄλλους νά σωθοῦν ἤ ὄχι. Τό κήρυγμα αὐτό βασίζεται πάνω στόν εὐαγγελικό νόμο τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖον προβάλλει στή σημερινή ἑορτή ἢ εὐαγγελική περικοπή τῆς μελλούσης κρίσεως. Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπό τή στάση πού παίρνομε ἔναντι τῶν ἀδελφῶν μας.

Ὁ Ἀπόστολος κάνει μιά βαθιά τομή στή ζωή τῶν ἀνθρώπων καί ξεχωρίζει τή ζωή τῶν χριστιανῶν ἀπό τή ζωή τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἡ εἰδωλολατρεία λοιπόν ἀπό τή μιά καί ἡ εὐσέβεια - ἡ ἀληθινή πίστη - ἀπό τήν ἄλλη. Ἡ ἀληθινή πίστη συνεπάγεται ζωή ἀγάπης καί συμπαραστάσεως πρὸς τόν ἄλλον ἄνθρωπο γιά νά σωθῇ. Τό κριτήριο τῆς συμπεριφορᾶς τῶν χριστιανῶν εἶναι ὅ,τι συμβάλλει στή σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ, ἐνῶ τό κριτήριο τῆς συμπεριφορᾶς τῶν εἰδωλολατρῶν εἶναι ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἀντίθετο πρὸς ὅ,τι ὁ Θεός τοῦ ὀρίζει. Ἡ εἰδωλολατρεία εἶναι ἀποστασία ἀπό τόν Θεό. Ὁ διάβολος παραπλανᾷ τούς ἀνθρώπους νά ἀρνηθοῦν τό Θεό καί νά ἀκολουθήσουν ἐκείνον νά παραβαίνουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά ἐκτελοῦν τό

ἀντίθετο, τοῦ δαίμονα. Αὐτοί εἶναι οἱ δύο τελείως διαφορετικοί δρόμοι. Ἡ εἰδωλολατρεία ἐκφράζεται ὄχι μόνον μέ τις θυσίες πρὸς τοὺς δαίμονες, ἀλλὰ καί μέ ζωή ἀνήθικη καί ἀκάθαρτη, βδελυρὴ καί σιχαμερὴ. Ἄλλος Θεός ὅμως ἐκτός ἀπὸ τὸν ἓνα καί μοναδικό ἀληθινό Θεό δέν ὑπάρχει. Οἱ δαίμονες πλανοῦν τοὺς ἀνθρώπους νά λατρεύουν ἀνύπαρκτους θεούς, πίσω ἀπὸ τοὺς ὁποίους κρύβονται οἱ ἴδιοι, οἱ δαίμονες. Οἱ Χριστιανοί πρὸς τοὺς ὁποίους γράφει ὁ Παῦλος γνωρίζουν αὐτὴν τὴν ἀλήθεια.

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Μέγας Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν
καί μεγάλη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθὸν ψαλμὸς.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ ἀνάγνωσμα 8,8 - 9,2.

Στὴν Ἐκκλησία διαβάζεται τὸ κείμενο πού κλείνεται ἀπὸ δύο σειρές ἀστερίσκων. Ἐδῶ παραθέτομε ὀλοκληρωμένη τὴν ἐνότητα γιὰ νά κατανοηθῇ πληρέστερα τὸ θέμα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς.

Ἀδελφοί,

1 περὶ τῶν εἰδωλοθύτων,
οἶδαμεν ὅτι πάντες γινῶσιν ἔχομεν.

Σχετικά μέ τά κρέατα τῶν

ειδωλολατρικῶν θυσιῶν, εἶναι ἀλήθεια
 πώς ὅλοι ἔχουμε τήν «σωστή γνώση»,
 ὅπως λέτε.

2 Ἡ γνώσις φυσιοῖ,
 ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

Ἄλλ' αὐτή ἡ γνώση φουσκώνει τόν
 ἄνθρωπο μέ ὑπεροψία, ἐνῶ ἡ ἀγάπη
 οἰκοδομεῖ.

Εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι,
 οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γινῶναι:

Ὅταν κάποιος νομίζει πώς ξέρει κάτι
 σωστά, δείχνει πώς δέν ἔμαθε τίποτα
 τόσο καλά ὅσο πρέπει.

3 εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν,
 οὗτος ἔγνωσται ὑπ' Αὐτοῦ.

Ὅταν ὅμως κάποιος ἀγαπάει τόν Θεό,
 αὐτόν ὁ Θεός τόν ἔχει γνρίσει καί αὐτός
 ἔχει τή σωστή γνώση.

4 Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων

Σχετικά, λοιπόν, μέ τό ζήτημα ἄν
 πρέπει νά τρῶμε εἰδωλόθυτα,

οἶδαμεν ὅτι οὐδὲν εἶδωλον ἐν κόσμῳ,
 ξέρουμε ὅτι τά εἶδωλα δέν
 ἀντιπροσωπεύουν τίποτα μέσα στόν
 κόσμο

καί ὅτι οὐδεὶς Θεός ἕτερος εἰ μὴ εἷς.
 κι ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος θεός, παρά
 μόνο Ἕνας.

5 Καί γάρ εἶπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ
 εἴτε ἐν οὐρανῷ εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς,

Διότι, κι ἂν πράγματι ὑπάρχουν
 δυνάμεις πού ὀνομάζονται ἀπό ἄλλους
 θεοί, εἴτε στόν οὐρανό εἴτε πάνω στή γῆ
ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί,
 καὶ πραγματικά οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶναι
 πολλοὶ καὶ οἱ κύριοι πολλοί,
 6 **ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ,**
 γιὰ μᾶς ὅμως ὑπάρχει μόνο ἓνας Θεός, ὁ
 Πατέρας,
ἐξ Οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς εἰς Αὐτόν,
 πού εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν πάντων καὶ
 ὁ σκοπός τῆς ὑπάρξεώς μας
καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός,
δι' Οὗ τὰ πάντα καὶ ἡμεῖς δι' Αὐτοῦ.
 καὶ ἓνας Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός,
 μέσω τοῦ Ὁποίου δημιουργήθηκαν τά
 πάντα καὶ δόθηκε σ' ἐμᾶς ἡ νέα ζωή.
 7 **Ἄλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις·**
 Ὡστόσο, δέν ἔχουν ὅλοι τή σωστή
 γνώση.
τινές δὲ τῆ συνειδήσει τοῦ εἰδώλου
 Μερικοὶ μάλιστα πού δέν ἔχουν
 ἀποβάλει ἀκόμη τή συνήθεια τῆς
 εἰδωλολατρίας,
ἕως ἄρτι ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι,
 τρῶνε τά εἰδωλόθυτα σάν νά ἦταν κάτι
 ἱερό
καὶ ἡ συνειδήσις αὐτῶν ἀσθενῆς οὕσα
μολύνεται.
 καὶ ἡ συνειδήσή τους πού εἶναι

ἀδύνατη, τούς κάνει νά νοιώθουν
μολυσμένοι.

8 Βρῶμα (δέ) ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ·
Δέν εἶναι ὅμως τό φαγητό αὐτό πού θά
μᾶς παρουσιάσῃ εὐχάριστους στό Θεό·
οὔτε γάρ ἐάν φάγωμεν περισσεύομεν,
διότι, οὔτε ἂν φᾶμε θά εὐδοκιμήσωμε
καί θά προοδεύσωμε στήν ἀρετή
οὔτε ἐάν μή φάγωμεν ὑστερούμεθα.
οὔτε ἐάν δέ φᾶμε, θά μείνωμε πίσω.

9 Βλέπετε δέ
μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη
πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν.
Προσέξτε ὅμως μήπως ἡ ἐξουσία αὐτή
γίνει ἐμπόδιο πάνω στό ὅποιο θά
σκοντάψουν καί θά κινδυνέψουν νά
πέσουν αὐτοί πού εἶναι ἀσθενεῖς στήν
πίστη.

10 Ἐάν γάρ τις ἴδῃ σε,
τόν ἔχοντα γνῶσιν,
ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον,
οὐχί ἡ συνείδησις αὐτοῦ
ἀσθενοῦς ὄντος
οἰκοδομηθήσεται
εἰς τό τά εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;

Γιατί ἂν κάποιος δεῖ ἐσένα πού ἔχεις τή
σωστή «γνώση» νά κάθισαι στό
τραπέζι κάποιου ναοῦ τῶν εἰδώλων νά
τρῶς, δέ θά παρασυρθῇ ἡ συνείδησή του

ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατη, στό νά τρώη καί
αὐτός τά εἰδωλόθυτα;

11 **Καί ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός
ἐπί τῇ σῇ γνώσει,
δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν.**

Θά χαθῆ ἔτσι ὁ ἀδύνατος ἀδερφός ἀπό
τῆ δική σου «γνώση», γιά τόν ὅποιο ὁ
Χριστός πέθανε.

12 **Οὕτω δέ
ἀμαρτάνοντες εἰς τούς ἀδελφούς
καί τύπτοντες αὐτῶν
τήν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν
εἰς Χριστόν ἀμαρτάνετε.**

Ἔτσι ὅμως ἀμαρτάνοντας ἀπέναντι
στούς ἀδελφούς καί πληγώνοντας τή
συνείδησή τους πού εἶναι ἀδύνατη
ἀμαρτάνετε ἀπέναντι στόν ἴδιο τό
Χριστό.

13 **Διόπερ εἰ βρωμα
σκανδαλίζει τόν ἀδελφόν μου,
οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα,
ἵνα μή τόν ἀδελφόν μου
σκανδαλίσω.**

Γι' αὐτό ἄν αὐτό πού τρώω σκανδαλίζῃ
τόν ἀδελφό μου, δέ θά φάω κρέας ποτέ
στή ζωή μου, γιά νά μήν σκανδαλίσω
τόν ἀδελφό μου.

9.1 **Οὐκ εἰμί ἀπόστολος;
Οὐκ εἰμί ἐλεύθερος;
Δέν εἶμαι ἐγώ, γιά παράδειγμα**

ἀπόστολος, δέν εἶμαι ἐλεύθερος;
Οὐχί Ἰησοῦν Χριστόν
τόν Κύριον ἡμῶν ἐώρακα;
 Δέν εἶδα ἀναστημένο τόν Ἰησοῦ, τόν
 Κύριό μας;
Οὐ τό ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;
 Δέν εἶστε σεῖς το ἔργο πού ἔκαμα γιά
 τόν Κύριο;

2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἶμι ἀπόστολος,
ἀλλά γε ὑμῖν εἶμι·

Ἄν μερικοί ἄλλοι ἀρνοῦνται νά μέ
 ἀναγνωρίσουν ὡς ἀπόστολο, πάντως γιά
 σᾶς ὀπωσδήποτε εἶμαι·

ἢ γάρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς
ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

γιατί ἡ σφραγίδα πού ἀποδεικνύει τήν
 ἀποστολή μου, εἶστε σεῖς ὡς ἐκκλησία
 τοῦ Κυρίου.

Σημείωση: Γιά νά κατανοηθῆ τό θέμα
 πλήρως πρέπει νά διαβαστῆ προσεχτικά ἡ
 περικοπή ἀπό τό 9,2 ἕως τό κεφ 11, στχ 1.

Ἀλληλουϊάριον

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Δεῦτε ἀγαλλιασόμεθα τῷ Κυρίῳ,
 ἀλαλάζωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Προφθάσωμεν τό πρόσωπον Αὐτοῦ
ἐν ἔξομολογήσει.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον 25,31-46.

«Η ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ»

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς καλεῖ νά ἀτενίσωμε τό ὄραμα τῶν ἐσχάτων, τό ὁποῖο μᾶς προσφέρει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μέ τόν λόγο πού ἀκοῦμε στό Εὐαγγέλιο, στήν μεγάλη ἐνότητα τῶν κεφαλαίων 24 καί 25 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου.

Ὁ Κύριος τή Μεγάλη Τρίτη, λίγο πρίν ἀπό τό Πάθος Του, ἐξεφώνησε στά Ἱεροσόλυμα τήν ὁμιλία αὐτή περὶ τῶν ἐσχάτων, τήν ὁποίαν οἱ θεολόγοι ὀνομάζουν «μικρή ἀποκάλυψη» ὄχι γιατί εἶναι λίγα καί περιορισμένα αὐτά πού λέγει, ἀλλά γιατί τά δύο κεφάλαια 24 καί 25 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, στά ὁποῖα περιλαμβάνεται ἡ ὁμιλία, εἶναι μικρότερα σέ ἐκταση συγκρινόμενα μέ τό βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου, στό ὁποῖο πάλι ὁ Χριστός ὁμιλεῖ καί ὁ Ἰωάννης καταγράφει καί ἀναπτύσσει σέ 22 κεφάλαια τό ἴδιο θέμα, τά ἴδια ἀκριβῶς πράγματα, τά ὁποῖα περιέχει καί ἡ «μικρή ἀποκάλυψη».

Μέ τή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὁ Χριστός μᾶς ἀνοίγει τήν αὐλαία τοῦ Οὐρανοῦ, γιά νά ἰδοῦμε τή μέλλουσα κρίση καί τήν ἐρχόμενη Βασιλεία Του. Περιγράφει κυρίως τήν ὥρα τῆς Κρίσεως: πῶς θά κρίνη τούς ἀνθρώπους. Τό κριτήριο μέ τό ὅποιο ὁ Θεός θά κρίνη τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ καλωσύνη καί ἡ ἀγάπη πού δείχνουμε πρὸς τούς ἄλλους κατά τήν ἐπίγεια ζωή μας. Κάθε ἄνθρωπος πού βρίσκεται δίπλα μας εἶναι ὁ ἐλάχιστος ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Ὅποῖος θά μᾶς κρίνη καί τόν Ὅποῖον συναντοῦμε στό πρόσωπο τοῦ πλησίον. Ἀπό τήν ἀπαιτήση πού ἔχει ὁ Θεός-Κριτής τήν ὥρα τῆς Κρίσεως ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο, φαίνεται καθαρά ὁ τρόπος μέ τόν ὅποῖον ἀπαιτεῖ τήν ἐξόφληση τοῦ χρέους πού ἔχουμε πρὸς τόν Θεό καί Πατέρα μας, δηλαδή τή λατρεία μας. Ἐνα παράδειγμα θά μᾶς βοηθήση νά κατανοήσωμε τό πρᾶγμα: Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς στήνουν τό ἄγαλμα καί τήν εἰκόνα τους σέ διάφορα μέρη τῆς ἐπικράτειάς τους καί ἀπαιτοῦν ἀπό τόν λαό νά ἐκφράση ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος ἢ τῆς εἰκόνας τους τό σεβασμό πού ὀφείλει στό πρόσωπο τοῦ βασιλέως. Ἀλλά καί κάθε ἄνθρωπος ἐκφράζει τόν σεβασμό καί τήν ἀγάπη του πρὸς τούς γονεῖς του πού βρίσκονται

μακρυνά ή πού έχουν ήδη πεθάνει, τιμῶντας τήν φωτογραφία τους, πού τούς θυμίζει τή μορφή τους. Ὁ Κύριος καί Θεός μας, ὁ Πλάστης τοῦ σύμπαντος ἔχει τοποθετήσει τήν εἰκόνα Του στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου. Ὅποιος σέβεται τόν ἄορατο Θεό, ὀφείλει νά δείχνη ἀγάπη καί τιμή στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἄρα σ' ὀλόκληρη τή ζωή του ὁ Χριστιανός τελεῖ μιά λειτουργία μέ τήν ὁποῖαν προσφέρει σεβασμό καί λατρεία στό Θεό, διακονῶντας μέ ἀγάπη τούς ἀδελφούς του, τούς ἄλλους ἀνθρώπους, πού εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ καί ζωντανές εἰκόνες Του. Ἔτσι ὁ βασικός νόμος τῆς ζωῆς μας εἶναι: Νά συμπεριφερόμαστε πρὸς κάθε ἀνθρώπο πού συναντοῦμε, ὅπως θά συμπεριφερόμασταν πρὸς τόν ἴδιο τό Θεό. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφέστατος:

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν Μου
τῶν ἐλαχίστων,
Ἐμοί ἐποιήσατε.»

Εἶπεν ὁ Κύριος:

Εἶπε ὁ Κύριος:

³¹ ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ

καί πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι

μετ' Αὐτοῦ,

ὅταν θά ἔρθη ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου μέ
 ὄλη του τή μεγαλοπρέπεια καί θά Τόν
 συνοδεύουν ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι
 τότε καθίσει ἐπί θρόνου δόξης Αὐτοῦ
 θά καθίσῃ στό μεγαλόπρεπο θρόνο Του.
 32 καί συναχθήσονται ἔμπροσθεν Αὐτοῦ
 πάντα τά ἔθνη
 καί ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων,
 Τότε θά συνταχτοῦν μπροστά Του ὅλα
 τά ἔθνη καί θά τούς ξεχωρίσῃ
 ὡσπερ ὁ ποιμήν ἀφορίζει τά πρόβατα
 ἀπό τῶν ἐρίφων·
 ὅπως ξεχωρίζει ὁ βοσκός τά πρόβατα
 ἀπό τά κατσίκια.
 33 καί στήσει
 τά μέν πρόβατα ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ,
 τά δέ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.
 Τά πρόβατα θά τά τοποθετήσῃ στά
 δεξιά Του καί τά κατσίκια στά ἄριστερά
 Του.
 34 Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς
 τοῖς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ·
 Θά πῆ τότε ὁ βασιλιάς σ' αὐτούς πού
 βρίσκονται στά δεξιά Του:
 Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός Μου,
 «ἐλᾶτε οἱ εὐλογημένοι ἀπό τόν Πατέρα
 Μου
 κληρονομήσατε
 τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν
 ἀπό καταβολῆς κόσμου.

κληρονομήστε τή βασιλεία πού σᾶς ἔχει
 ἔτοιμαστει ἀπό τήν ἀρχή τοῦ κόσμου.

35 Ἐπίνασα γάρ

καί ἐδώκατέ Μοι φαγεῖν·

Γιατί πείνασα καί Μοῦ δώσατε νά φάω,
 ἐδίψησα καί ἐποτίσατέ Με·

δίψασα καί Μοῦ δώσατε νά πιῶ,

ξένος ἦμην καί συνηγάγετέ Με·

ἦμουν ξένος καί Μέ περιμαζέψατε,

36 γυμνός καί περιεβάλετέ Με·

γυμνός καί Μέ ντύσατε,

ἦσθénéησα καί ἐπεσκεψασθέ με·

ἄρρωστος καί Μ' ἐπισκεφτήκατε,

ἐν φυλακῇ ἦμην καί ἤλθετε πρός με.

φυλακισμένος κι ἦρθατε νά Μέ δῆτε».

37 Τότε ἀποκριθήσονται Αὐτῷ οἱ δίκαιοι,
 λέγοντες·

Τότε θά Τοῦ ἀπαντήσουν οἱ ἄνθρωποι
 τοῦ Θεοῦ

Κύριε, πότε Σε εἶδομεν πεινῶντα

καί ἐθρέψαμεν;

ἢ διψῶντα καί ἐποτίσαμεν;

«Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε νά πεινάς καί Σέ

θρέψαμε ἢ νά διψᾶς καί Σοῦ δώσαμε νά

πιῆς;

38 Πότε δέ Σε εἶδομεν ξένον

καί συνηγάγομεν;

ἢ γυμνόν καί περιεβάλομεν;

Πότε Σέ εἶδαμε ξένο καί Σέ

περιμαζέψατε ἢ γυμνό καί Σέ ντύσαμε;

39 Πότε δέ Σε εἶδομεν ἀσθενῆ,
ἢ ἐν φυλακῇ,
καί ἤλθομεν πρὸς Σε;

Πότε Σέ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο
κι ἤρθαμε νά Σέ δοῦμε;»

40 Καί ἀποκριθεῖς ὁ Βασιλεύς,
ἔρεῖ αὐτοῖς·

Κι ὁ βασιλιάς θά τούς ἀπαντήσῃ·
Ἀμήν λέγω ὑμῖν,
ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν Μου
τῶν ἐλαχίστων,
Ἐμοί ἐποιήσατε.

«Σᾶς βεβαιῶνω πώς ἀφοῦ τά κάνατε
αὐτά γιά ἕναν ἀπό τούς ἄσημους
ἀδερφούς Μου, τά κάνατε γιά Μένα».

41 Τότε ἔρεῖ καί τοῖς ἐξ εὐωνύμων·
ὕστερα θά πῆ καί σ' αὐτούς στά
ἀριστερά Του:

Πορεύεσθε ἀπ' Ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι
εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον,
τό ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ
καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

«φύγετε ἀπό μπροστά Μου,
καταραμένοι· πηγαίνετε στήν αἰώνια
φωτιά πού ἔχει ἐτοιμαστῆ γιά τό
διάβολο καί τούς δικούς του.

42 Ἐπίνασα γάρ
καί οὐκ ἐδώκατέ Μοι φαγεῖν·

Γιατί πείνασα καί δέ Μοῦ δώσατε νά

φάω,
 ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ Με·
 δίψασα καὶ δέ Μοῦ δώσατε νά πιῶ,
 43 ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ Με·
 ἤμουν ξένος καὶ δέ Μέ περιμαζέψατε,
 γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με·
 γυμνός καὶ δέ Μέ ντύσατε,
 ἀσθενής καὶ ἐν φυλακῇ
 καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ Με.

ἄρρωστος καὶ φυλακισμένος καὶ δέν
 ἤρθατε νά Μέ δῆτε».
 44 Τότε ἀποκριθήσονται Αὐτῷ καὶ αὐτοί,
 λέγοντες·

Τότε θά Τοῦ ἀπαντήσουν κι αὐτοί:
 Κύριε, πότε Σε εἶδομεν πεινῶντα,
 ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν,
 ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ,
 καὶ οὐ διηκονήσαμεν Σοι;
 «Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε πεινασμένο, ἢ
 διψασμένο, ἢ ξένο ἢ γυμνό, ἢ ἄρρωστο,
 ἢ φυλακισμένο καὶ δέ Σέ
 ὑπηρετήσαμε;»

45 Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων·
 Καί θά τούς ἀπαντήση:
 Ἀμήν λέγω ὑμῖν,
 ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε
 ἐνί τούτων τῶν ἐλαχίστων,
 οὐδέ Ἐμοί ἐποιήσατε.

«Σᾶς θεβαιώνω πώς ἀφοῦ δέν τά κάνατε
 αὐτά γιά ἕναν ἀπό τούς ἄσημους

ἀδερφούς Μου, δέν τά κάνατε οὔτε γιά
Μένα».

46 **Καί ἀπελεύσονται οὗτοι**

εἰς κόλασιν αἰώνιον,

οἱ δέ δίκαιοι εἰς ζωήν αἰώνιον.

Καί αὐτοί θά πᾶνε στήν αἰώνια τιμωρία
ἐνῶ οἱ δίκαιοι στήν αἰώνια ζωή.

**ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ
ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ
ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ**

**Ὁ διάλογος Λειτουργοῦ καί Λαοῦ
στήν ἀρχή τῆς ἀναφοῶς**

Ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας.

Ἐχομεν πρός τόν Κύριον.

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄξιον καί δίκαιον.

Ὁ χερουβικός ὕμνος

Οἱ τά Χερουβεῖμ

μυστικῶς εἰκονίζοντες

καί τῇ ζωοποιῷ Τριάδι

τόν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες

πᾶσαν τήν βιοτικῆν

ἀποδώμεθα μέριμναν,

ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι.

Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως

δορυφορούμενον τάξεσιν.

Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα, Ἄλληλούϊα.

Ἀπόσπασμα
ἀπό τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς μας

1. **Π**ιστεύω
2. **Κ**αί εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν
Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Μονογενῆ
3. **Κ**αί ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς
καί καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. . . .
7. **Κ**αί πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς,
Οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. . . .
10. **Ὁ**μολογῶ ἐν Βάπτισμα
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
11. **Π**ροσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
12. **Κ**αί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.
Ἀμήν.

Κάθισμα γ' ὠδῆς
Ἦχος α'. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
καί ἡ κρίσις δικαία
τά ἔργα μου δεινά·
ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
προφθάσας με διάσωσον
καί κολάσεως λύτρωσαι·
ρῦσαι, Δέσποτα,
τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
καί ἀξιώσον
ἐκ δεξιῶν Σου με στῆναι,
Κριτά δικαιοσύνης.

Κοντάκιον.**Ἦχος α΄. Τόν Τάφον Σου Σωτήρ.**

Ὄταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
 ἐπί γῆς μετὰ δόξης
 καί τρέμωσι τά σύμπαντα
 ποταμός δέ τοῦ πυρός
 πρό τοῦ βήματος ἔλκη
 καί βίβλοι ἀνοίγονται
 καί τά κρυπτά δημοσιεύονται
 τότε ρῦσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου
 καί ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Νεοελληνική ἀπόδοση**πρωτοπρεσβυτέρου Κων /νου Πλευράκη**

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,
 Σέ προσμένω νά ἔλθῃς,
 νά κρίνῃς ὡς Κριτής
 τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
 Θά τρέμουν τότε τά σύμπαντα
 πρό τοῦ θείου Σου Βήματος
 καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάῃ.
 Θά ἀνοίξουνε τότε τά θεῖα βιβλία
 γιά νά δεῖξουνε
 κάθε ἀνθρώπου τίς πράξεις
 τότε ρῦσαί με ἀπό τήν ἄσθηστη φλόγα
 καί ἀξίωσέ με νά βρεθῶ δεξιὰ Σου,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

**ΤΟ ΟΡΑΜΑ
ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ**

Τά ἔσχατα - Ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων
Ὁ κόσμος καί οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ

**ΤΟ 7^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ**

*Τό κείμενο ἀπό τήν ἔκδοση
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
καί ἡ μετάφραση τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας 1997*

Ἐν ἔτει πρώτῳ

Βαλτάσαρ βασιλέως Χαλδαίων

Δανιήλ ἐνύπνιον εἶδε,

καί αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ

ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ,

καί τὸ ἐνύπνιον αὐτοῦ ἔγραψεν·

Τόν πρῶτο χρόνο τῆς βασιλείας τοῦ
Βαλτάσαρ στή Βαβυλώνα, ὁ Δανιήλ,
ἐκεῖ πού κοιμόταν στό κρεβάτι του, εἶδε
ὄνειρα καί ὁράματα. Ἀργότερα, τά
ἔγραψε ὅλα καί τά διηγήθηκε:

**«Ὁ παλαιός τῶν ἡμερῶν»
Τό ὄραμα τῶν τεσσάρων θηρίων
καί τοῦ ἐπουράνιου κριτηρίου
μέ τόν προαιώνιο Θεό.**

*Τό ὄραμα εἰκονίζει τόν ἀλληλοσπαραγμό καί
τήν ἀλληλοεξόντωση τῶν ἐπιγείων βασιλείων καί
τῶν κρατῶν των μέσα στά ἴδια τους τά βασίλεια.*

Τὴν εἰκόνα καὶ τὴ μοῖρα τοῦ κοσμικοῦ κράτους, τοῦ θηρίου. Τό ἴδιο θέμα ἔχομε καὶ στήν Καινή Διαθήκη, στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου.

α) Τά τέσσερα θηρία

- 2 **Ἐγὼ Δανιήλ**
 ἐθεώρουν ἐν ὄραματί μου τῆς νυκτός
 καὶ ἰδοὺ οἱ τέσσαρες ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ
 προσέβαλον εἰς τὴν θάλασσαν
 τὴν μεγάλην.
 Μιά νύχτα, εἶδα σέ ὄραμα ὅτι οἱ
 τέσσερις ἄνεμοι τοῦ οὐρανοῦ
 συνετάραξαν τὴ μεγάλη θάλασσα,
- 3 **Καὶ τέσσαρα θηρία μεγάλα**
 ἀνέβαινον ἐκ τῆς θαλάσσης
 διαφέροντα ἀλλήλων.
 καὶ τέσσερα μεγάλα θηρία ἔβγαιναν ἀπ'
 αὐτῆν, τό ἓνα διαφορετικό ἀπό τό ἄλλο.

Τό πρῶτο θηρίο

- 4 **Τὸ πρῶτον ὡσεὶ λέαινα,**
 καὶ πτερὰ αὐτῆ ὡσεὶ ἀετοῦ.
 Τό πρῶτο ἦταν σάν λιοντάρι ἀλλά εἶχε
 φτερά ἀετοῦ.
Ἐθεώρουν
 ἕως οὗ ἐξετίλη τὰ πτερὰ αὐτῆς,
 καὶ ἐξήρθη ἀπὸ τῆς γῆς
 καὶ ἐπὶ ποδῶν ἀνθρώπου ἐστάθη,
 καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδόθη αὐτῆ.
 Παρατηροῦσα, μέχρις ὅτου τά φτερά του
 ἀποσπᾶστηκαν ἀπ' αὐτό· μετὰ
 σηκώθηκε ἀπό τό ἔδαφος καὶ στάθηκε

στά δυό του πόδια.⁵ Ήταν σάν άνθρωπος
καί τοῦ δόθηκε ἀνθρώπινος νοῦς.

Τό δεύτερο θηρίο

5 Καί ἰδοῦ θηρίον δεύτερον
ὅμοιον ἄρκω,

Τό δεύτερο θηρίο ἦταν ὅμοιο μέ
ἀρκούδα.

καί εἰς μέρος ἐν ἐστάθῃ,
καί τρεῖς πλευραὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῆς
ἀναμέσον τῶν ὀδόντων αὐτῆς,

⁵ Ήταν μισοσηκωμένο καί στό στόμα
του, ἀνάμεσα στά δόντια του κρατοῦσε
τρία πλευρά

καί οὕτως ἐλέγον αὐτῇ·
ἀνάστηθι, φάγε σάρκας πολλάς.

καί ἡ διαταγή πού πῆρε ἦταν: «Σήκω
καί φάγε κρέας πολύ».

Τό τρίτο θηρίο

6 Ὅπισω τούτου ἐθεώρουν
καί ἰδοῦ θηρίον ἕτερον
ὡσεὶ πάρδαλις,

Μετά, ἐκεῖ πού κοιτάζα εἶδα ἓνα ἄλλο
θηρίο ὅμοιο μέ λεοπάρδαλη.

καί αὐτῇ πτερὰ τέσσερα πετεινοῦ
ὑπεράνω αὐτῆς,
καί τέσσαρες κεφαλαὶ τῷ θηρίῳ,
καί ἐξουσία ἐδόθη αὐτῇ.

Εἶχε στή ράχη του τέσσερα φτερά
πουλιοῦ καί τέσσερα κεφάλια καί τοῦ

δόθηκε ἐξουσία νά κυριαρχῇ.

Τό τέταρτο θηρίο

- 7 Ὅπισω τούτου ἐθεώρουν
καί ἰδοὺ θηρίον τέταρτον
φοβερόν καί ἔκθαμβον
καί ἰσχυρόν περισσῶς,
Μετά ἀπ' αὐτό εἶδα ἓνα τέταρτο θηρίο
φοβερό καί τρομερό καί δυνατό
περίσσεια
καί οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ μεγάλοι,
ἔσθιον καί λεπτῦνον
καί τὰ ἐπίλοιπα
τοῖς ποσίν αὐτοῦ συνεπάτει.
μέ μεγάλα σιδερένια δόντια, πού ἔτρωγε
καί συνέτριβε κι ὅ,τι ἀπόμενε τό
καταπατοῦσε μέ τά πόδια του.
Καί αὐτό διάφορον περισσῶς
παρὰ πάντα τὰ θηρία
τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ,
καί κέρατα δέκα αὐτῷ.
Αὐτό τό θηρίο ἦταν διαφορετικό ἀπ'
ὅλα τὰ προηγούμενα καί εἶχε στό
κεφάλι του δέκα κέρατα.
- 8 Προσενόουν τοῖς κέρασιν αὐτοῦ,
καί ἰδοὺ κέρας ἕτερον μικρόν
ἀνέβη ἐν μέσῳ αὐτῶν,
Παρατηροῦσα τά κέρατά του καί
ξαφνικά εἶδα ἓνα ἄλλο μικρό κέρατο νά
ξεφυτρῶνῃ ἀνάμεσά τους.
καί τρία κέρατα τῶν ἔμπροσθεν αὐτοῦ

ἐξερριζώθη ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ,
καὶ ἰδοὺ ὀφθαλμοὶ
ὡσεὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου
ἐν τῷ κέρατι τούτῳ
καὶ στόμα λαλοῦν μεγάλα.

Καὶ τρία ἄλλα ἀπὸ τὰ προηγούμενα
κέρατά του ξερριζώθηκαν. Τό μικρό
αὐτό κέρατο εἶχε ἀνθρώπινα μάτια καὶ
στόμα πού λαλοῦσε λόγια ἀλαζονικά.

6) Τό ἐπουράνιο Κριτήριον καὶ ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν

Ἡ ἐμφάνιση καὶ παρουσία τοῦ Κυρίου. Νά
ποιὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς καὶ αἰώνιος Βασιλεὺς καὶ
Κριτής.

9 Ἐθεώρουν ἕως ὅτου οἱ θρόνοι ἐτέθησαν,
καὶ ὁ Παλαιὸς ἡμερῶν ἐκάθητο,

Συνέχισα νά παρατηρῶ, μέχρις ὅτου
τοποθετήθηκαν θρόνοι καὶ κάθησε ὁ
Προαιώνιος.

καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιῶν,
καὶ ἡ θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ
ὡσεὶ ἔριον καθαρὸν.

Τό ἔνδυμά του ἦταν λευκό σάν τό χιόνι
καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του καθαρὸ
μαλλί.

Ὁ θρόνος αὐτοῦ φλόξ πυρός,
οἱ τροχοὶ αὐτοῦ πῦρ φλέγον·

10 Ποταμὸς πυρός

εἶλκεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ·

Ὁ θρόνος του ἦταν ἀπὸ φλόγες φωτιᾶς·

οἱ τροχοὶ τοῦ ζωντανῆ φωτιά πού
τρέχει. Πύρινος ποταμός κυλοῦσε
μπροστά του.

χίλια χιλιάδες ἐλειτούργουν αὐτῶ,
καὶ μύρια μυριάδες

παρειστήκεισαν αὐτῶ· (Θ. Λειτ. Μ. Βασιλείου)

Ἐκατομμύρια ὄντα τὸν ὑπηρετοῦσαν
καὶ δισεκατομμύρια ἔστεκαν δίπλα του.
κριτήριο ἐκάθισε,
καὶ βιβλοὶ ἠνεώχθησαν.

Κάθισε, λοιπόν, γιὰ νὰ κάμη
δικαστήριο κι ἀνοίχτηκαν τὰ βιβλία.

11 Ἐθεώρουν τότε

ἀπὸ φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων,
ὧν τὸ κέρας ἐκεῖνο ἐλάλει,
ἕως οὗ ἀνηρέθη τὸ θηρίον
καὶ ἀπώλετο,

καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ

ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός.

Τότε, καθὼς παρατηροῦσα, εἶδα ὅτι
ἐξαιτίας τῶν ἀλαζονικῶν λόγων
πού ξεστόμιζε τὸ κέρατο,
σκοτώθηκε τὸ τέταρτο θηρίο καὶ
χάθηκε καὶ τὸ πτῶμα του ρίχτηκε στὴ
φωτιά.

12 Καὶ τῶν λοιπῶν θηρίων

μετεστάθη ἡ ἀρχή,
καὶ μακρότης ζωῆς ἐδόθη αὐτοῖς
ἕως καιροῦ καὶ καιροῦ.

Ἀφαιρέθηκε κι ἀπὸ τὰ ἄλλα θηρία ἡ

ἐξουσία, ἀλλά τούς δόθηκε μάκρος ζωῆς
γιά ἓνα ὀρισμένο χρονικό διάστημα.

**γ) Ἡ Δόξα τῆς βασιλείας
τοῦ «Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»**

- 13 Ἐθεώρουν ἐν ὄραματι τῆς νυκτός
καὶ ἰδοὺ
μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ
ὡς υἱὸς ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν
Τὰ ὄραματά μου συνεχίζονταν στή
διάρκεια τῆς νύχτας: Εἶδα λοιπόν μέσα
στά σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ νά ἔρχεται
κάποιος πού ἔμοιαζε μέ ἀνθρωπο
καὶ ἕως τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν ἔφθασε
καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ προσηνέχθη.
ἔφθασε μέχρι τόν Προαιώνιο καὶ
ὁδηγήθηκε μπροστά του.
- 14 Καὶ αὐτῷ ἐδόθη ἡ ἀρχὴ
καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ βασιλεία,
καὶ πάντες οἱ λαοί,
φυλαί, γλῶσσαι
αὐτῷ δουλεύουσιν.
Σ' Αὐτόν δόθηκαν ἐξουσία καὶ δόξα καὶ
βασιλεία, ὥστε ὅλοι οἱ λαοί, κάθε
ἐθνικότητας καὶ γλώσσας, νά
ὑποταχθοῦν σ' Αὐτόν.
Ἡ ἐξουσία αὐτοῦ
ἐξουσία αἰώνιος,
ἧτις οὐ παρελεύσεται,
καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ
οὐ διαφθαρῆσεται.

Ἡ ἐξουσία Του θά εἶναι αἰώνια κι
ἀτελεύτητη καί τό βασιλείο Του δέν θά
καταστραφῆ ποτέ.

Ἡ σημασία τοῦ ὁράματος

Ὁ πολέμος τοῦ κόσμου
κατά τῶν ἁγίων τοῦ Ἰησοῦ
οἱ ὁποῖοι θά παραλάβουν τήν αἰώνια βασιλεία

15 Ἐφρίξε τὸ πνεῦμά μου ἐν τῇ ἔξει μου,
ἐγὼ Δανιήλ,
καί αἱ ὁράσεις τῆς κεφαλῆς μου
ἐτάρασσόν με.

Ἐγώ, ὁ Δανιήλ, τρόμαξα τότε καί τά
ὁράματα πού ἔβλεπα μέ συνετάραξαν

16 Καί προσῆλθον ἐνὶ τῶν ἐστηκότων
καί τὴν ἀκρίθειαν ἐζήτουν
παρ' αὐτοῦ μαθεῖν
περὶ πάντων τούτων.

καί πλησίασα ἕναν ἀπό κείνους
πού ἔβρισκονταν ἐκεῖ καί ζητοῦσα ἀπ'
αὐτόν νά μάθω μέ ἀκρίθεια τί σήμαιναν
ὅλα αὐτά.

Καί εἶπέ μοι τὴν ἀκρίθειαν
καί τὴν σύγκρισιν τῶν λόγων
ἐγνώρισέ μοι:

Καί μοῦ εἶπε τῇ σημασίᾳ τους καί μοῦ
φανέρωσε τὴν ἐξήγησή τους:

17 Ταῦτα τὰ θηρία
τὰ μεγάλα τὰ τέσσαρα,
τέσσαρες βασιλεῖαι
ἀναστήσονται ἐπὶ τῆς γῆς,

Αὐτά τὰ τέσσερα μεγάλα θηρία, μοῦ
εἶπε, «εἶναι τέσσερις βασιλιάδες
πού θά ἐμφανιστοῦν στή γῆ.

18 αἱ ἀρθῆσονται·

καί παραλήψονται τήν βασιλείαν
ἅγιοι Ὑψίστου¹

καί καθέξουσιν αὐτήν

ἕως αἰῶνος τῶν αἰώνων.

Αὐτές θά ἀρθοῦν – θά ἀφανιστοῦν. Καί
θά παραλάβουν τή βασιλεία οἱ Ἅγιοι
τοῦ Θεοῦ καί θά τήν κρατήσουν γιά
πάντα σ' ὅλους τούς αἰῶνες.»

19 Καί ἐζήτουν ἀκριβῶς

περὶ τοῦ θηρίου τοῦ τετάρτου,
ὅτι ἦν διαφέρον παρά πᾶν θηρίον,
φοβερόν περισσῶς,
οἱ ὀδόντες αὐτοῦ σιδηροῖ
καί οἱ ὄνυχες αὐτοῦ χαλκοῖ.

Ζητοῦσα νά μάθω μέ ἀκρίβεια τή
σημασία τοῦ τετάρτου θηρίου, πού ἦταν
διαφορετικό ἀπό τὰ ἄλλα, ἀφάνταστα
τρομερό. Τά δόντια του ἦταν σιδερένια
καί τὰ νύχια του χάλκινα.

Ἐσθίον καί λεπτῦνον

καί τὰ ἐπίλοιπα

τοῖς ποσὶν αὐτοῦ συνεπάτει·

Ἔτρωγε καί συνέτριβε καί τὰ ὑπόλοιπα

¹ Νά σέ ποιούς ἀνήκει τό ἔνδοξο μέλλον! Νά τό
αἰώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ!

- τά καταπατοῦσε μέ τά πόδια του.
- 20 **Καί περὶ τῶν κέρατων αὐτοῦ**
τῶν δέκα
τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ
καὶ τοῦ ἑτέρου τοῦ ἀναβάντος
καὶ ἐκτινάξαντος τῶν προτέρων τρία,
 Κυρίως ἐνδιαφερόμουν νά μάθω γιά τά
 δέκα κέρατα πού ἦταν στήν κεφαλή του
 καί γιά κεῖνο πού ξεφύτρωσε καί
 ξερίζωσε τρία ἀπό τά προηγούμενα.
κέρας ἐκεῖνο,
ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα
λαλοῦν μεγάλα
καὶ ἡ ὄρασις αὐτοῦ μείζων τῶν λοιπῶν.
 Ἐκεῖνο πού εἶχε μάτια καὶ στόμα πού
 λαλοῦσε λόγια ἀλαζονικά καὶ ἡ
 ἐμφάνισή του ἦταν μεγαλύτερη ἀπό
 τῶν ἄλλων.
- 21 **Ἐθεώρουν καὶ τὸ κέρας ἐκεῖνο**
ἐποίει πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων
καὶ ἴσχυσε πρὸς αὐτούς,
 Ἔβλεπα ὅτι τό κέρατο ἐκεῖνο ἔκανε
 πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ
 καὶ τοὺς νικοῦσε.
- 22 **ἕως οὗ ἤλθεν ὁ παλαιὸς ἡμερῶν**
καὶ τὸ κρίμα ἔδωκεν
ἀγίοις Ὑψίστου,
 Ὡσπου ἤρθε ὁ Προαιώνιος κι ἔδωκε τήν
 κρίση καὶ τό δίκαιο στοὺς Ἁγίους (στό
 λαό τοῦ Θεοῦ).

Καὶ ὁ καιρὸς ἔφθασε
καὶ τὴν βασιλείαν κατέσχον οἱ ἅγιοι.

Ἔτσι, ὅταν ἔφτασε ὁ κατάλληλος
καιρὸς, παρέλαβαν τὴ βασιλεία οἱ Ἄγιοι,
ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ.

23 Καὶ εἶπε·

Τὸ θηρίον τὸ τέταρτον,
βασιλεία τετάρτη ἔσται ἐν τῇ γῆ,
Ἡ ἀπάντηση πού μοῦ δόθηκε ἦταν ἡ
ἀκόλουθη: Τὸ τέταρτο θηρίο θά εἶναι
μιά τετάρτη βασιλεία πάνω στή γῆ,
ἣτις ὑπερέξει
πάσας τὰς βασιλείας
καὶ καταφάγεται πᾶσαν τὴν γῆν
καὶ συμπατήσει αὐτήν καὶ κατακόψει.
πού θά διαφέρει ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες καὶ
θά καταφάγη ὀλόκληρη τὴ γῆ, θά τὴν
καταπατήση καὶ θά τὴν συντρίψει.

24 Καὶ τὰ δέκα κέρατα αὐτοῦ,
δέκα βασιλεῖς ἀναστήσονται,
Τὰ δέκα κέρατά του εἶναι δέκα
βασιλιάδες πού θά προέλθουν ἀπ' αὐτήν
τὴ βασιλεία.

καὶ ὀπίσω αὐτῶν
ἀναστήσεται ἕτερος,
ὅς ὑπεροίσει κακοῖς
πάντας τοὺς ἔμπροσθεν,
καὶ τρεῖς βασιλεῖς ταπεινώσει·
Πίσω ὅμως ἀπ' αὐτούς θά παρουσιαστῇ
ἓνας ἄλλος βασιληᾶς, πού θά ὑπερτερῇ

στὶς κακίαις ἀπ' ὅλους τοὺς
προηγούμενους καὶ θά καταβάλλῃ τρεῖς
ἀπ' αὐτούς.

- 25 καὶ λόγους πρὸς τὸν Ὑψίστον λαλήσει
καὶ τοὺς ἁγίους Ὑψίστου παλαιώσει
καὶ ὑπονοήσει τοῦ ἀλλοιωῶσαι
καιροὺς καὶ νόμον.

Θά ξεστομίσῃ λόγια ἐναντίον τοῦ
ὑψίστου Θεοῦ καὶ θά καταδιώξῃ τοὺς
Ἁγίους τοῦ Ὑψίστου καὶ θά βάλῃ στό
νοῦ του ν' ἀλλάξῃ τίς γιορτές καὶ τοὺς
νόμους.

**Καὶ δοθήσεται ἐν χειρὶ αὐτοῦ
ἕως καιροῦ καὶ καιρῶν
καὶ ἥμισυ καιροῦ.**

Καὶ θά παραδοθῶν στὰ χέρια του γιὰ
τριάμισυ χρόνια.

Τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου

- 26 **Καὶ τὸ κριτήριον καθίσει
καὶ τὴν ἀρχὴν μεταστήσουσι
τοῦ ἀφανίσει καὶ τοῦ ἀπολέσει
ἕως τέλους.**

Καὶ μετὰ θά στηθῇ τό οὐράνιο
δικαστήριον· καὶ θά τοῦ ἀφαιρεθῇ ἡ
ἐξουσία καὶ θά ἀφανιστῇ καὶ θά
καταστραφῇ γιὰ πάντα.

- 27 **Καὶ ἡ βασιλεία καὶ ἡ ἐξουσία
καὶ ἡ μεγαλωσύνη τῶν βασιλέων
τῶν ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ
ἐδόθη ἁγίοις Ὑψίστου,**

Ἡ βασιλεία, ἡ ἐξουσία καὶ ἡ
μεγαλοπρέπεια ὅλων τῶν βασιλείων
κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ θ' ἀποδοθοῦν στὸν
ἅγιο λαὸ τοῦ ὑψίστου Θεοῦ·

Καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ

βασιλεία αἰώνιος,

καὶ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ

αὐτῷ δουλεύουσιν καὶ ὑπακούονται.

Ἡ βασιλεία αὐτοῦ τοῦ λαοῦ θά εἶναι

αἰώνια καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες θά τὸν

ὑπηρετοῦν καὶ θά τὸν ὑπακούουν.

²⁸ Ἔως ὧδε τὸ πέρασ τοῦ λόγου.

Ἐγὼ Δανιήλ,

οἱ διαλογισμοί μου

ἐπὶ πολὺ συνετάρασσόν με,

Ἐδῶ τελειώνει ὁ λόγος μου. Ἐμένα τὸν

Δανιήλ γιὰ πολὺ μέ συνετάραζαν οἱ

διαλογισμοί μου

καὶ ἡ μορφή μου ἠλλοιώθη ἐπ' ἐμοί,

καὶ τὸ ρῆμα ἐν τῇ καρδίᾳ μου διετήρησα.

καὶ ἠλλοιώθηκε τὸ πρόσωπό μου·

συγκράτησα ὅμως στό μυαλό μου ὅλα

ὅσα εἶδα.

ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅταν μέλλης ἔρχεσθαι,
κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι,
Κριτὰ δικαιοσύνη,

ἐπί θρόνου δόξης Σου καθεζόμενος,
 ποταμός πύρινος πρό τοῦ Σοῦ βήματος
 καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας,
 παρισταμένων Σοι
 τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων,
 ἀνθρώπων κρινομένων τε
 φόβῳ, καθ' ἃ ἕκαστος ἔπραξε·
 τότε ἡμῶν φεῖσαι
 καί μοίρας καταξίωσον, Χριστέ,
 τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος,
 πίστει δυσωποῦμέν Σε.

Βίβλοι ἀνοιγήσονται,
 φανερωθήσονται πράξεις
 ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν
 τοῦ ἀστέκτου βήματος· διηγήσει δέ
 ἡ κοιλιάς ἅπασα φοβερῶ βρύγματι
 τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα
 τοὺς ἀμαρτήσαντας
 ταῖς αἰωνιζούσαις κολάσεσι
 τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ Σου
 παραπεμπομένους καί ἄπρακτα
 κλαίοντας, οἰκτίρμον·
 διό Σε δυσωποῦμεν, Ἄγαθέ·
 φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων Σε,
 μόνε πολυέλεε.

Ἡχήσουσι σάλπιγγες
 καί κενωθήσονται τάφοι
 καί ἐξαναστήσεται
 τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα φύσις ἅπασα·

οί καλά πράξαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι,
 προσδοκῶντες μισθόν λήψεσθαι·
 οί ἁμαρτήσαντες
 τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες
 εἰς κόλασιν πεμπόμενοι
 καί τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι.
 Κύριε τῆς δόξης,
 οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός
 καί τῆς μερίδος ἀξίωσον
 τῶν ἠγαπηκότων Σε.

Κλαίω καί ὀδύρομαι,
 ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω
 τό πῦρ τό αἰώνιον,
 σκότος τό ἐξώτερον καί τόν τάρταρον,
 τόν δεινόν σκώληκα,
 τόν βρυγμόν αὐθίς τε
 τῶν ὀδόντων καί τήν ἄπαυστον
 ὀδύνην μέλλουσαν
 ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι
 καί Σέ τόν Ὑπεράγαθον
 γνώμη πονηρᾷ παροργίσασιν·
 ὦν εἷς τε καί πρῶτος
 ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ·
 ἀλλά, Κριτά, τῷ ἐλέει Σου
 σῶσόν με, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

(Δαυιήλ 7, 9-10,26)

Ἢταν τίθωνται θρόνοι
 καί ἀνοίγωνται βίβλοι

καί Θεός εἰς κρίσιν καθέζεται,
ὦ ποῖος φόβος τότε!
Ἄγγελων παρισταμένων ἐν φόβῳ
καί ποταμοῦ πυρός ἔλκοντος,
τί ποιήσομεν τότε
οἱ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις
ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι;
Ὅταν δέ ἀκούσωμεν καλοῦντος Αὐτοῦ
τούς εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς
εἰς βασιλείαν,
ἁμαρτωλούς δέ ἀποπέμποντος
εἰς κόλασιν
τίς ὑποστήσεται
τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν;
Ἄλλά, μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ,
ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων,
πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ
διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας,
ἐλέησόν με.

Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρύς.

Τὸ δίδαγμα τοῦ Εὐαγγελίου

Τὰς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολάς
οὕτω πολιτευθῶμεν
πεινῶντας διαθρέψωμεν,
διψῶντας ποτίσωμεν,
γυμνοὺς περιβαλώμεθα
ξένους συνεισαγάγωμεν,
ἀσθενοῦντας καί τούς ἐν φυλακῇ
ἐπισκεψώμεθα
ἵνα εἴπη καί πρὸς ἡμᾶς

ὁ μέλλων κρίναι πᾶσαν τήν γῆν·
 Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου,
 κληρονομήσατε
 τήν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν.

Θεοτοκίον. Ἦχος βαρύς.

Ἦπό τήν σήν, Δέσποινα, σκέπην
 πάντες οἱ γηγενεῖς
 προσπεφευγότες βοῶμεν σοι·
 Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν
 ρῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων
 καί σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Οἶμοι, μέλαινα ψυχή!
 ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις;
 ἕως πότε τῇ ῥαθυμῖα κατὰκείσαι;
 τί οὐκ ἐνδυμῆ
 τήν φοβεράν ὥραν τοῦ θανάτου;
 τί οὐ τρέμεις ὄλη
 τό φρικτόν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος;
 Ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθῆσῃ;
 Τά ἔργα Σου παρίστανται
 πρὸς ἔλεγχόν Σου·
 αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι.
 Λοιπόν, ὦ ψυχή,
 ὁ χρόνος ἐφέστηκε,
 δράμε, πρόφθασον,
 πίστει βόησον·
 ἡμαρτον, Κύριε, ἡμαρτόν Σοι·
 ἀλλ' οἶδα, φιλάνθρωπε,

τό εὐσπλαγγχόν Σου·
ὁ ποιμὴν ὁ καλός, μή χωρίσης με
τῆς ἐκ δεξιῶν Σου παραστάσεως
διὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένε,
ἦ τόν Θεόν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις
δέχου, Πανάμωμε·
ἦ πᾶσι χορηγοῦσα
καθαρισμόν τῶν πταισμάτων,
νῦν τάς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
ὀρθρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
πρός ναόν τόν ἅγιόν Σου,
ναόν φέρον τοῦ σώματος
ὄλον ἐσπιλωμένον·
ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρων
εὐσπλάγγνω Σου ἐλέει.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
εὐθυρόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
αἰσπραῖς γάρ κατερρύπωσα
τήν ψυχὴν ἁμαρτίαις

ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὄλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς Σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἦχος πλ. β΄.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
 ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλά θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας Σου
 ὡς ὁ Δαυΐδ βοῶ Σοι·
 ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Ἦχος α΄.

Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
 καί ἡ κρίσις δικαία
 τά ἔργα μου δεινά·
 ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
 προφθάσας με διάσωσον
 καί κολάσεως λύτρωσαι·
 ρῦσαι, Δέσποτα,
 τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
 καί ἀξιώσον
 ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
 Κριτά δικαιοτάτε.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τόν πάντων ποιητήν

καί Θεόν Σου καί Κτίστην,
 πανάμωμε Ἄγνή,
 διά Πνεύματος Θείου
 ἐν μήτρα Σου ἐχώρησας
 καί φθορᾶς δίχα τέτοκας·
 Ὅν δοξάζοντες,
 Σέ ἀνυμνοῦμεν, Παρθένε,
 ὡς παλάτιον
 τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης
 καί κόσμου ἀντίλυτρον.

Ἦχος πλ. β'.

Εννοῶ τήν ἡμέραν τήν φοβεράν
 καί θρηνηῶ μου τάς πράξεις τάς πονηράς.
 Πῶς ἀπολογήσομαι
 τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ;
 Ποία δέ παρρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ
 ὁ ἄσωτος ἐγώ;
 Εὖσπλαγγχε Πάτερ,
 Υἱέ Μονογενές,
 τό Πνεῦμα τό ἅγιον,
 ἐλέησόν με.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
 εἰς τόν τόπον, ὃν διέδου,
 ὅταν καδίσης, Ἐλεῆμον,
 ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν,
 μή δημοσιεύσης μου τά κεκρυμμένα,
 μηδέ κατασχύνης με
 ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων,

ἀλλά φεῖσαί μου ὁ Θεός
καί ἐλέησόν με.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή,
Θεοτόκε Παρθένε,
τήν Σὴν καὶ μόνην φοβερὰν
προστασίαν αἰτοῦμαι·
σπλαγγνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν·
δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν
ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν
ἐκ πάσης ἀπειλῆς,
μόνη Εὐλογημένη.

Ἦχος α΄.

Τὸν Τάφον Σου Σωτήρ.

Ἢταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης
καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα
ποταμός δέ τοῦ πυρός
πρὸ τοῦ βήματος ἔλκη
καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται
καὶ τὰ κρυπτά δημοσιεύωνται
τότε ῥῦσαί με
ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου
καὶ ἀξιώσον ἐκ δεξιῶν Σοῦ με στῆναι,
Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Νεοελληνικὴ ἀπόδοση
τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου
Κων/νου Πλευράκη

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,

Σέ προσμένω νά ἔλθῃς,
νά κρίνης ὡς Κριτῆς
τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
Θά τρέμουν τότε τά σύμπαντα
πρό τοῦ Θεοῦ Σου Βήματος
καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάῃ.
Θά ἀνοίξουνε τότε τά θεῖα βιβλία
γιά νά δείξουνε
καθ' ἑνός μας τίς πράξεις
τότε ρῦσαί με ἀπό τήν ἄσθηστη φλόγα
καί ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
Κριτά δικαιοῦτατε.

Οἶκος.

Τό φοβερὸν Σου κριτήριον ἐνδυμούμενος,
ὑπεράγαθε Κύριε,
καί τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως,
φρίπτω καί πτοοῦμαι
ὑπό τῆς συνειδήσεως
τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος.
Ὅταν μέλλῃς καθέζεσθαι
ἐπὶ τοῦ θρόνου Σου
καί ποιεῖν τήν ἐξέτασιν,
τότε ἀρνεῖσθαι τὰς ἀμαρτίας
οὐδεὶς ἐξισχύσει,
ἀληθείας ἐλεγχούσης
καί δειλίας κατεχούσης.
Μέγα μὲν ἠγήσει τότε
πῦρ τῆς γεέννης,
ἀμαρτωλοὶ δέ βρῦξουσι.
Διὸ ἐλέησον με πρό τέλους

Καὶ ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου μέ στήναι,
Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Νεοελληνικὴ ἀπόδοση π. Κ.Π.

Υπεράγαθε Κύριε,
δυμᾶμαι τὴν Ἡμέρα τῆς Κρίσεως
καὶ τό φοβερό δικαστήριό Σου.
Καὶ τρέμω καὶ πτοοῦμαι ἀπὸ τῆ φρίκη
καθὼς μέ ἐλέγχει ἢ συνειδήσή μου.
Θά καθήσης τότε
στό θρόνο τῆς δόξης Σου
γιὰ νά κάνης τὴν Κρίση
καὶ τότε δέν θά μπορέση κανεὶς
νά ἀρνηθῆ τίς ἀμαρτίες του
καθὼς ἡ ἀλήθεια θά ἐλέγχει
κι ὁ φόβος θά συνέχη τοὺς πάντες.
Δυνατά θ' ἀκούεται τότε
ὁ ἦχος τῆς φωτιᾶς τῆς κολάσεως
καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ θά μουγγρίζουν
ἀπὸ τρόμο!
Γι' αὐτό πρὶν ἔρθῃ τό τέλος
λυπήσου με κι ἐλέησέ με
Ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
Κριτὰ δικαιοῦτατε.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως
καὶ ἀρρήτου Σου δόξης
ἡμέραν ἐνδυμούμενος,
φρίπτω, Κύριε, ὅλως

καί τρέμων φόβω κραυγάζω·
 Ἐπί γῆς ὅταν ἔλθῃς,
 κρῖναι, Χριστέ, τά σύμπαντα,
 ὁ Θεός, μετά δόξης,
 τότε οἰκτρόν
 ἀπό πάσης ῥῦσαί με τιμωρίας
 ἐκ δεξιῶν Σου, Δέσποτα,
 ἀξιώσας με στῆναι.

Ἔτερον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται
 Κυρίου Παντοκράτορος·
 καί τίς ὑποίσει τόν φόβον
 τῆς Παρουσίας Ἐκείνου;
 Ἡμέρα γάρ θυμοῦ ἐστὶ
 καί κλίβανος καιόμενος
 ἐν ἧ Κριτῆς καθέζεται,
 τά κατ' ἀξίαν ἐκάστω
 τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τήν ὥραν τῆς ἐτάσεως
 καί τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως
 τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη
 κατανοῶν, ὅλως τρέμω.
Καί σκυθρωπάζων κράζω Σοι·
 Κριτά μου δικαιοσύνη
 καί μόνε πολυέλεε
 μετανοοῦντά με δέξαι
 τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Ἦχος πλ. 6'.

Τό δικαστήριον, ἡ Κρίσις τοῦ Θεοῦ,
ἡ δική μου τύχη!

Εννοῶ τήν ἡμέραν
ἐκείνην καί τήν ὥραν
ὅταν μέλλωμεν πάντες
γυμνοί καί ὡς κατάκριτοι
τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι·
τότε σάλπιγξ ἠγήσει μέγα
καί τά θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται
καί οἱ νεκροί
ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται
καί ἡλικία μία πάντες γενήσονται·
καί πάντων τά κρυπτά
φανερὰ παρίστανται ἐνώπιόν Σου·
καί κόψονται καί κλαύσονται
καί εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον
ἀπελεύσονται
οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες
καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει
ὁ τῶν Δικαίων κληῖρος
εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ω ποία ὥρα τότε καί ἡμέρα φοβερά,
ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτής
ἐπί θρόνου φοβεροῦ!
Βίβλοι ἀνοίγονται
καί πράξεις ἐλέγχονται
καί τά κρυπτά τοῦ σκότους
δημοσιεύονται.
Ἄγγελοι περιτρέχουσιν,
ἐπισυνάγοντες πάντα τά ἔθνη.

Δεῦτε ἀκούσατε,
 βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες,
 δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι,
 ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι,
 πλούσιοι καὶ πένητες,
 ὅτι ἔρχεται Κριτής,
 ὁ μέλλων κρῖναι
 πᾶσαν τὴν οἰκουμένην.
 Καὶ τίς ὑποστήσεται
 ἀπὸ προσώπου Αὐτοῦ,
 ὅταν ἄγγελοι παρίστανται
 ἐλέγχοντες τὰς πράξεις,
 τὰς διανοίας, τὰς ἐνθυμήσεις,
 τὰ ἐν νυκτί καὶ ἡμέρα;
 Ὡ ποία ὥρα τότε!
 Ἀλλὰ πρό τοῦ φθάσαι τό τέλος,
 σπούδασον κράζουσα, ψυχή·
 Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με,
 ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ὁ τρόπος τῆς νηστείας

Δανιήλ ὁ προφήτης,
 ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος
 τό ἐξουσιαστικόν Θεοῦ θεωρήσας
 οὕτως ἐβόα·
 Κριτήριον ἐκάθισε
 καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν.
 Βλέπε, ψυχὴ μου!
 Νηστεύεις;
 Τόν πλησίον σου μή ἀδέτει.
 Βρωμάτων ἀπέχη;

Τόν ἀδελφόν σου μή κατακρίνης,
 ἵνα μή τῷ πυρί παραπεμπομένη
 κατακαῆς ὡσεὶ κηρός,
 ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός
 εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ.

Ἦχος α'.

Ἡ νηστεία εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί,
 τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν
 ἰδοὺ γάρ παραγέγονε
 πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομιζουσα·
 τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ οἰδήματα
 καὶ τῷ Δεσπότη
 καταλλάττει τούς πταίσαντας·
 διό μετ' εὐφροσύνης ταύτην ὑποδεξώμεθα
 βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ·
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον
 δοξολογοῦντάς Σε
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.